

[Transcript] Studio N / Když promluvila. Jak psát o sexuálním násilí?

Jepátek 16. června poslucháte speciál studia N, tady je výtek svoboda.

Dnes o tom, jak psát a mluvit o sexuálním násilí.

V edici N vyšla nedávno kniha, když promluvila o odhalení nejznámějšího případu sexuálního obtěžování, který odstartoval hnutí mí tú.

Tahle publikace ale není jen popisem kauzi Weinstein, ale taky mimořádným vzhledem do novinářské práce.

Jak bychom měli psát a mluvit o sexuálním násilí? A jak hledat jeho systémové řešení?

Ve studiu N přinášíme debatu s festivalu knihex, ve které uslyšíte novinářky Sylvie Loder z respektu nebo Dominiku Píhovou z deníku N,

a promluví taky Anna Schubertová, iniciativy na hlas, Johana Nejedlová z koncertu a Marcela Linková ze sociologického ústavu Akademie věd České republiky.

Slovu mají Dominika Píhová a Karolina Klinková.

Dobrý děň, všem vítám vás na debatě N s tématem kauzisexuálního násilí a ako o nich psát a hovoriť.

Debatu osporadova deník N v spolupraci s festivalom knihex a vy ho môžete slodovat i na Facebooku alebo YouTubevom kanáli knihexu.

Já se volám Karolina Klinková, som redaktorka deníka N a budem vás z tou debatou sprevacať.

Stretavame sa tu dnes pri príležitosti vydání a nové knižky v edici N, s nás vám když promluvila, to je ona možně si ukupit u nás v stánku je tam vzadu.

Je to kniha, která popisuje odhaleně kauzú Weinstein a teda azda najznámejšieho prípadu seksualného obťažovania.

Novinárky New York Times za svou investigativu získali policerovu cenu a aj vďaka ich práci odštartovalo hnutě mítu a podaryl se zmenit celosvetovu diskusiu o seksualnom násilí.

Debatu dnes rozdělíme do dvou částí. Prvá budeme 45 minut, druhá budeme 45 minut.

V prvej časti se budeme rozprávať o přepojení seksualného obťažovanie seksualného násilí a novinárčiny.

V druhej debatě se budeme venovať nějakým systémovějším řešeniam, systémovějšej debatě a posuneme se o novinárčiny o kusok dělajíku spoločnosti.

Já to vítám dve diskutujete. Prvá z nich je moja kolegínia Dominika Píhova, která v děníku n spracu v práve tému seksualného násilí a seksualného obťažovania.

Děkujeme, Dominika, že si přijala pozvaně.

Dobrý den, děkuju.

A druhou diskutujucou je Sylvia Loder, která se teď to téme venuje dlhodobo v časopi se respekt. Děkujeme.

Taky děkuju za pozování do býden.

Já začním otázkou smerovanou na práve na kauzu Weinstein.

Co táto kauza pre vás jako novinárky, žení, znamená, ľudzky, pracovně?

Tak pro mě tak kauza asi otevřila úplně nový směr v novinářině.

Protože jsem na jednu viděla, že se dá psát o téma, to, který mi přijde strašně důležitý, a že se dá spracovávat citlivě a že je to oblast investigativní novinářiny pro mě, kterou jsem do té doby tolik nevnímala nebo se mý neznala.

A potom samozřejmě tím, že to bylo něco, co vzniklo ve spojených státek, tak se to pomalu prosakoval do toho českého prostředí.

Takže pro mě ľudzky i pracovně to bylo takový, řeklabych velký milník v tom,

jak jsem začala přemýšlet i nad vlastní prací a nad tím, co bych v ní chtěla dělat, co by chtěla popisovat a jakým způsobem. Silvě?

Pro mě takou za vlastně časově vznikla ve velmi zajímavém kontextu, při asi vlastně vybovuju, že třeba 14 dní předtím, než ty texty, že o nejříte na New York Times, a pak New Yorker byli zveřejněny, tak jsem v práci navrhovala, abychom o tématu sexuálního oběžování napsali.

A inspirovalem mě k tomu tehdy dvě, dvě věci.

Jednak se tehdy objevila, můžná se to není kdo bude pamatovat, tuším, že byla v Holandsku holka, která fotila a zveřňovala fotky muže, který jí obtěžovali na ulici.

To byla jeden důvod.

A druhý důvod byl ten, že jsem tehdy měla aktuálně čerstvý zážitek s centra Prahy, s takou situací, která příjemna byla, a měl jsem poci, že by to téma stalo za spracování.

A tehdy teda musím přiznat, že jsem úplně, jako moje návrhy nedopadli na úrodnou půdu, ani kdo vždy tak máme strašimoci nejich témat, který je potřeba urgentněj se jim věnovat.

A za velmi krátkou době,

jsem vzcela, že o jiné škále a jiným mersahu, se asi ukázalo, že to téma je validní, je existuje, a to, co potom následovalo,

že ho zajmena s tou vyrální podobou, toho hnutí,

a večnou říkám hnutí, protože mi přijde,

že když se o tomoví jako o kampanii,

kdy mají lidi poci, že to nějaká organizovaná věc, které někdo šéfuje,

a která je nějak jakou, kdyby organizovaná, což myslím, že není úplně přesný.

Tak zajmená v to vyrální hnutí se po tom,

jako vlastně ukázalo, o jak zásadní,

společenský problém dé,

jak moc je rozšířený,

a kolik žen a řada mužů ale zajmena ženy s tím mají vlastně zkušenost.

Takže v tomhle směru pro mě to,

když ta kousala se vypukla a znova se,

a pořádně se o tom tématu začel muvit

a jsem byla vlastně ráda,

že konočně máme ještě třeba jiný důvod,

která se tomu vlastně věnovat.

A pak jsem třeba následně pokrývání

jako kdyby těch textů.
Tak pro mě bylo zároveň
jako, že bylo velvy podobný,
co změná Dominika,
ale zároveň to pro mě bylo
i dosnačná mery frustrující,
a myslím, že symptomatické,
proto jakým způsobem
se tady v Česku vede i veřejná debata,
protože jsme všimli,
když máte zahraniční texty
velmi podstivě odvedené,
jak je vidět cej kníze,
kterou vlastně jako velmi doporučuju,
kde je to krásně ukázáno.
Tak ne, všechná česká média
ty texty přibírala
podstivě a skutečně
v nějakém kontextu a pravdivě
a vytvářel se
postupně jsme sledovali,
k tomu jsem žádostaneme,
postupně jsme sledovali s udívem,
jakým způsobem te debata se posouvá
když jichá ahoukzu
a dezinformací té měř,
nebo ne té měře, ale velmi často to tak bylo.
Takže i v tom lesneru to byla vlastně
stršně zajímavá, v tom českém kontextu
taková vlet do toho,
jak se tady tvoříte veřejná debata
jak jací aktéři do ní stupují,
z jakimi umysly a jak vlastně probíhá
veřejná debata.
Dominika, ty si tu knišku čítela už dávno,
my jsme se o tom mnohokrat bavili,
že pre těba to byla taká,
včera jsme se o ně na posledy bavili
když se chceli venovať
tejto téme.
V čom byla pre těba taká
vynimočná?
Co bylo to hlavné poslustvo,
čo si samozno z tej novinárskej stránky

přiučila v tej knišce?
Mně přijde, že ta práce,
kterou ty dvě autorky odvedli
ukazuje, jak
strašně důležitý ten pečlivý
přístup v takhle citlivých tématech je.
A i když se ten
americký systém nějakým susem
liší od toho českého,
je to naprosto pochopitelné.
Tak vlastně ty všechny krůčky,
ty všechny debaty nad tím,
jak jsou kauzou nakládat,
jaké budeme jí dopady,
nejenom na oběti,
ale také na ty, kterých se dotýká,
které to obvinuje z něčeho
práce
z právními dokumenty,
z výpovědmi, z ověřováním.
To dle všechno vlastně pro mě
bylo jak nějaký návod na to,
až budu tápat, až jedno
budu přát něco podobného,
tak jak postupovat.
A je pravda, že opravdu v momenty,
kdy jsme se venovali nějakým konkrétním kauzám,
tak já jsem tuhle knížku držela
v rukách ještě několikrát,
a vracela jsem se, a říkala jsem si, aha,
a jak vlastně nad tím přemýšleli,
jaký tam byl ten editační proces,
jak pracovali s anonymními zdroje,
protože to je taky velké téma
v tady těch kauzách.
Takže vlastně všechno,
že dotek kníhy se pro mě stalo
opravdu nějakým jako návodem,
který samozřejmě není vždy plátný,
a i v té knížce se objevuje několik momentů,
se kterými já nesouhlasím, a myslím si,
že ve své novénaskej praxi
se nebudu úplně řídit vším,
co ty autorky tam zminují,

ale je to ale spodně něco,
protože já jsem do té době vlastně znala
nějaké návody, příhručky,
rady od lidí,
kteří se věnují tématu,
ale třeba se mu věnují jste odborné stránky
lidí, kteří pracují s oběťmi
seksuálního násilí.
Ale v té novinářině
se podle mě ta debata
do té doby takhle nevedla,
nebo mi minimálně unikla,
a v tomhle to bylo skvělí,
že to někdo dál černý na bílé,
a já jsem se na tím mohla sama
z toho novináského polodu zamyslet a říct,
chci to dělat takhle, a proč to chci dělat takhle,
nebo proč to chci dělat jinak,
a to mi přišlo v tomhle,
když je to zvuknolistika,
a nebo kdo kolev, kdo se tom témat chce věnovat,
by se vás jim měl přečíst
i lidi, kteří dělají
sezdroje, kteří jsou v nějaké
znevýhodněné pozici,
je to nějaká citliváka,
zamyslím se, že tam návody
najde kde kdo.
Prémýšlel nad tím, ono je to naozaj
dość knížka, která je zamerana
na tu novinársku prácu, na ten proces,
ako vzniká ten text,
ako vzniká to medialne zpracované.
Silvia, myslíte si, že to
může byť nějaké podnětné čítaně
i pre niekaku, kdo v tej žurnalistike
nefunguje, vôbec mēně je aktivný,
čo by si z takej knižky mohou zobrať?
Na prosto, pretože
tohle je hled
do toho, jak dělat dobrou novinářinu.
To je bot jedná.
Přesně co, když ho zmíná Dominika
a což jsem také vlastně chtěla zdůraznit,

že tam třeba
jak krásně popsaná ta práce
nejenom těch autorek, ale i
celého vedení toho listu. Tam
velmi pečlivě ukazují
opakované schusky, které o to mají.
Že ty texty vznikají v širším týmu.
Mají zvláště investigativní tým.
Mají editorku, kterou je
vynuší třeba půl kapitoly, co jsem
vlastně velmi oceněná, protože
ten editorský systém
je to jako důležitá součást
dobré novinářské práce,
že člověk samozřejmě nevimyslí
všechno sám a potřebuje
ten text jako konzultovat, potřebuje
vymýšlet, jakým směrem se dá
vydat konzultovat to s někým a ta
rolé, třeba té editorky,
které tam zmíněná, tak je i
vlastně záslužná v tom, že je to
jen člověk, který, jak tam
zmínují reportérky, který ani nejde
skoro vy Google-it, protože
není z námi, není tou tváří, ale
stojí v tom pozadí, ale má nesměr
nějakou důležitou roli. Což
si myslím, že jako i klíčové
potřeba dnešní naši debatu
o médiích v Česku, která
víme, že
mediální scéna, jako v hluboké
krizi, která se dále prohlubuje
a spůstali dí, vlastně
máte pocit úplně jako nerozumí
tomu, nebo ne příliš
jako má ochotu porozumět tomu, jako v čem
jsou teda důležitá kvalitní média, jak to
kvalitní médium třeba může vypadat a
jsou části toho, že třeba jsou
i ty editory, a máme řeho z pravy
z různých medií, že se jako propouští
editory, a je takový pocit, že vlastně

ty editori jako nikdo úplně nepotřebuje, tak že jsem zře tořku za rohem, jo, ale tak i z toho dle pohledu je to cení vidět, že jsem zřejmě nejord tým jsou jako fantastický noviny z dlouhů tradicí, který mají miliony předplatitelů, což je zcela nestrovnotelné z pozicí českých medi, ale v tomto opravdu v let do té pracy, jako mimořádně cení, a určitě bych ještě navázal na to, tak je co říkala Dominika, a to jsem dosimě jedna z věcí, která je taky trošku nova v tom českém kontextu, že my tradičně vnímáme investikativní novinářinu jako druh novinářiny, která se zaměřuje na politické kauzy nebo na korupci kauzy z biznesu, a myslím, že jsme neměli úplně, nebylo úplně zvykem používat tento typ novinářské práce na tyto případy a v tom si myslím, že to bylo taky vlastně jako, je to velmi inspirativní a už to vidíme, že to jako býra i ta česká novinářská scena a když řekl, že ho zmíním těch případů blacára, dala, když se podíváte do toho, jakým způsobem a Pala na Rychlíkova a Jakub Zelenka rozkryli případ Dominika Feryho, tak vlastně postupovali velmi podobně a ten, třeba to jeden, ten, jednotak líčová věc je jak se ověří tvrzení člověka, který popisuje situaci u které nikdo jiné nebyl pouze ten, který je obvinovan a to v té veřejné debatě taky vidíme často

že hýsetší
situace prostě tvrzení, proti tvrzení
a vidíme často, že i lidi nemají
jako vůbec jako no dobře
tak jak budou teda soudy rozhodovat
v těch sporných případech toho násili
kdy tam nejsou žádní svědci
a jak ty soudy, by mochodem
tak ty investigativní novináři
postupují způsobem, že
se doptávají lidí v okolí
toho člověka, který to obvinení
z naší a ověřují
jestli to teda někomu řekl
a pokud to teda někomu tehdy řekl
tak co, ze jakých okolností
jak u toho vypadal
co se s ním dělo, byl smutný nebyl smutný
jakým slusem to měl dopady na jeho život
a z Krstovy vlastně můžeme
zrekonstruovat
tu událost, ačkoliv se zdá
že to je nemožné, protože tam prostě
ty svědci přímo u té události nebyly
takže v tomhle si myslím, že to je iště
za tu novinářinu a že to je velmi
to pro obecnou, jako veřejnost
protože v tomhle si může vlastně uvidit
jako odpověď na spustu otázek
které ekologicky si lidi kladou
protože ty případy někdy jsou složité
a nejednoznačné
a jsou takové kontraintitvní
jak z nějaké hezké české slovo
že se tam děou prostě věci neupleně jako
jak bychom si představili, že se dějí
ale tak jako zvláště
v té knize a v těch textech
lidi můžou vlastně najít odpověď
Já ještě jenom mě napadla jedna vysra
je pro mě tam důležitá
a to je ta dynamika mezi novinářkou, novinářem
a zdrojem
a to jak se posouvá

od toho jiného pokrývání
událostí, když za někým dete
a chcete, aby vám dal nějakou informaci
a jako velký rozdíl je
mezi tím, když jete za někým, chcete po něm
aby vám řeklo to nejhorší, co se mu životě stalo
a ještě jako vaší
prací
být nějakým způsobem empatický, ale zároveň
nevěřit všemu, co slyšíte
na první dobrou, což teď civilně zmínila
a v tom si myslím, že to taky
strašně důležitá výpověď, protože
ta dynamika
si myslím, že je jedna z těch nejzapekletějších
a nejsložitějších věcí
když se pracuje na citlivých kouskách
a myslím si, že to
taky učítá jako
učité ponoření do toho, jak s ním
ty novinářky pracovali a
jakým způsobem se nad tím dá
přemýšlet, když to řešíte vysami
V tom západnom světě
vznikla v po
po vlastně pokauze Vynstein
povedzme nějaká celá odnož
žurnalistky, která se tomu to venuje
naozaj už myslím si, že můžeme o tom
přemýšlať jako nějakom typu
novinářčiny, který má svoje město
a který je prostě podporovaný
máte pocit, že se něco také to stalo
v českém kontextě?
jenom je si vznikla úplně
speciální odnož
a ještě možná k té odnož
jenom taková drobná poznámka
po začátku mítú
tak se objevlo takový jeden typ kritiky
který říkal, že vlastně
úkolem novinářů
není
se jenom tak jakoš z čistého

rozhodnout a jít jako najít ty kauzy
máme nějaké
oblastické činnosti a teď se jako
novináři rozhodneme, jestli tam náhodou
taky není nějaká
nějaké červy tam nejsou
skrytli, nějaké červy pod kamenem
a proti tomu vlastně byli
mítky, že to je nějaké umělé vytváření
těch kaus a že právě vzniká
nějaká speciální odnož
jak novinářiny, která funguje
jakoby naopak, než ta běžná
novinářina, kde dostanete podnět
a jdete ho teda zjišťovat
ale zajímavé na tom je, že tak to
tímle postupem
naopak se ukázalo,
že vznikl jako důležité
kauzy a důležité odhalení
a já bych třeba doporučila, že ho teď
taky nedávno vyšla kniha
které byl Degusta Vsone, dořím, že nekomo
lím její ménu, protože mám extrémně
špatnou paměť víc ménu na všechno
zajímena na ména, ale
ta vlastně odhalila, že ho ten skandále,
který následně vedl
jednodok dokonce neudělení, no bylo
vyceny za literaturu, byla to obrovská
věc, která zasáhla
šveckou kulturní scénu
a ta její práce začala
přesně takto, oni jsou
viděli, že se děje něco o hledně
Harviovanstina, ona pracovala
kulturní rubricem, šveckých novina, říkala si
na poradě se řekli, podíme se
podívat prostě do švecké kultury,
jestli si tam něco podobného, prostě
jako nedějí, že různé povězty prostě kokolují
šla se tam podívada, potom tím
investigativou vystavila, taky
jako ohromně silný a působivý

v příběh. Takže v tomhle směru
si myslím, že ta jako nějaká zvláštní
odnož, které kdyby zdánlivě
se neřídí těmi úplně zásadami
tak možná jako kdyby vznikali
to nutně jako problém, si myslím.
Domí, v českém kontextě
máš pocit, že si našla
ten typ novinářčiny nějaké svoje město
že se nějak etabloval
a že o něm můžeme přemýšlet
jako něčcom, čo tu prostě s nami je
hlbšie, ako bylo pred tím?
Já myslím, že do určité míry
ano, ale zároveň to velmi
spojí s tou společenskou situací,
kdy mám pocit, že
to není, že si novinář
jde něco z váku a ono to tady s námi
bylo celou dobu a víme
o tom, že je to tady
řekněme klidně stovky let
a ono si to začel
jenom prodírat na povrch
začeli se někde obývat
zmínky na sociálních sítích nebo
někdo
měl odvahu se ozvat a napsat
u nás ve firmě se něco děje a
není to v pořádku, máme podezření
a myslím si, že tím, že
opadalo to stigma
a opadalo ten strach začít o to
mluvit, ta společenská diskuze
se rozfroudila, tak si myslím,
že se to prodralo, jdete novinářiny
a v České republice mám
pocit, že nám to chvíli trvalo
vlastně přijmout
na nějaké celospolečenské
úrovně, že je to
ten systémový jev, kteý
tady řešíme taky, že se v České
republice sexuální násilí

a sexuální obtěžování děje
taky, protože jsem několikrát
v tom, že není třeba
nastovat mechanismy, protože přece každý
logický vý, že tohle se nedělá
a postupem času se ukázalo, že ne, každý
to logický vý, a že se to dělá,
že se to děje a tím pádem si myslím,
že si to svým způsobem našlo místo
i v České novinářiny
a pořád si to hledá, myslím, že jsme
někde na začátku toho definovat
jak se pracuje s těmi to citlivými
tématy, zvláště
se bavíme o tom, kdy nejde
třesně právní rovinu, ve smyslu
přijde soud
a někdo, někdo bude
odsouzen, ale kdy se bavíme
o takové té šedé zóně, někdy
nemá být výsledkem trest
třeba, ale výsledkem může být
i to, že někdo kdo se cítí
být ublížen, by chtěl slyšet o mlovu
je to o nějaké jako
dynamice
v té debatě o tom, vlastně jak se
má, může mluvit o sexuální
násilí a sexuální obtěžování
ale někde na začátku se to otvírá
a že je to skvělé, že se to téma obivuje
čím dál častěji
a zároveň nemám pocit, že by se to téma
zneužívalo
což byla taky jedna z těch
obav, že teď na jednou všichni
budou moci být obvinění
a media to budou psát, budou
nástrojem nějakého jako
níčnění pověstí
a já ten pocit nemám, mám pocit, že
česká media se k tomu staví velice
zodpovědně, že vždycky
můžou odpovídat na otázku, kde

je tam ten veřejný zájem
a z toho mám vlastně tu největší radost
že se to nějak
přetvořilo do toho českého prostředí
si myslím, do toho novinářského
prostředí jako velice zdravě
a konstruktivně a to mě těší
asi na tom nejvíc
že bym doplnit si měl, že to
napadá jedna věc a to ta,
že učit na té pozitivní
stránce věci
je dobré změnit, že
to téma mám pocit
už se jako etablovalo v těch
seriozných redakcích jako
seriozný téma, které se prostě pokrývá
že pokrývá se sexuální obtěžování
na vysokých školách, v práci
nejrůznějších typech činnosti
vynoje se pozornost prostě těm organizacím
které vznikají na studentském nebo jiným
takže v tom letu je určitý posun
a ještě jeden posun jsem si všimla
když jsem byla
když zmíním znovu
Dominika Feryho, byla jsem první den
k tomu soudu s ním
tak možná jste věděli, že on nebo
že jste věděli ty záběry, on tam nakrátil
k tomu soudu tak jako velmi sebe vědomně
a
usmíval se na všechny strany
a velmi
jako nevybíravým způsobem
mluvil
nebo odhaloval
méná žen
jejich případy se vlastně k tomu soudu nedostali
a já jsem s ním třeba mluvil
jenom úplně jako pro ilustraci
a zmínil ménu jedné té dívky
třeba čtyři krát
takhle jako toto byla zjevně

nějaká jeho strategie
a myslím si, že velmi zajímavým posunem
co se týče Českých medií je fakt, že
vlastně ta celá ménon
zmínil jménat dvou mladých žen
a ta ména se neobjevila v žádných novynách
s výmkou
tutočím, že to byla vsi jeden primanius
která to jeho vystoupení vysílala živě
a tam prostě to teda zaznělo
a myslím, že se to k dohledání
v předpádně třeba zajímavé, že
ani kdyby v bulváru, ani třeba
v parlamentích listech
kdybychom nečekali nějakou úplně
jako promišenou etickou
nějaký kodex, jak zacházet
s těmi desucetami
tak se prostě neobjevilo celý ménu
celé, neoběvila se celá ména
těch žen a to myslím, že jako určitý posun
myslím, že před pár lety
by prostě
před veřma těch dívek
jako těch žen
v první fotografové a ptali se jich
co to pravedli
takže to je třeba
jako kdyby jedna věc, který změla
zase naopak, co zatíčitě negativ
tak nedávno
to měli hrozně zpracovaný
Newstream české televize
který se vlastně zaměřil na jazyk
jakým novináři pokrývají
tematiku sexuálního násilí
a přesto, že to sleduju
vlastně bomběrně jako dost
tak i mě je překvapnout do jaké myrie
a rozšířený zvyk
jako informovat
i o velmi vážných případech
kde o znáslnění dítěte
velmi takovým bagatelizujícím

jazykem
jako že to byli nějaké hrátky
a ty děti
mají nějaké partnery sexuální
jako dítě nemůže mít sexuálního partnera
to fakticky jako nesmysl
a je to myslím, že důležitý
v tom, že víme, že ten jazyk
pokud byl, že netvoří to ráli
taky pomáhá nějakým susom konstruovat
a to je třeba věc, která je určitě
na další debatů, která by se měla
zlepšit v Českých médiích, protože
ten jazyk, jakým o těch věcech
mluvíme, jestli jako velmi, velmi jako důležitý
Vy jste to změnili už,
že vy se tej téme venujete
roky, dlhodávno
před tím, že začalo hnutí
před tím, že začalo hnutí
my tu
přimlyste si na sebe, že
jste začali k tej téme přistupovat
od tejto kázy, od toho,
jako se to všetko spolu
změnilo?
Jako určitě
já myslím, že ten
teď by
napada citat Miloše Zemaná, ale
nepožiju ho, ale jakože je
přirozené měnit názor,
jak člověk získáva nové informace
a teď vám asi neřeknu
jako, kdyby konkrétní
konkrétní
změnu, kterou jsem podstoupil, ale
myslím, že je loko-logický, že
nenom v tomhle témato ve spustě dalších témat,
tedy jako novináři pokrýváme, tak čím víc
o tom víte, čím s větším počtem lidím
lovíte, čím víci načtete
nějaké odborné literatory, tak
tím víc máte jako vhlad do toho

tématu a je větší šance, že budete informovat nějakého fundovaně, ale neumím teď asi úplně možná jedna věc mě napada, že vlastně třeba a není to úplně jako změna, ale to, myslím si, že i v souladu s celost poločinským nějakým posunem, že jako si na sebe všímav, že jako hodně rozstěmají citlivost vůči, to jako trstně právní strážce věci, předsto, že nejsem právníčka, ale právě voto víc mě to mate a znervozňuje a nerozumím tomu, jak vlastně funguje ten český systém, ve kterém a teď musím dát pozor, jak to na formulu, že aby to bylo přesný, ale ve kterém není úplně neobvyklé, když tohoto typu nepadejí úplně velké trsty, padají tam často podmínky a je to a často je to, že cítíte ze strany policistů, státní, zástupců, souců jako značnou neinformovanost o tom, co znamená být obětí, sexuálního zneužití nebo násilí, jaké to má následky na obět. A v tomhle směru si myslím, že jako rozste určitě mají citlivost k tomu a nějaký mluvit, že je potřeba o tom pořádně mluvit, ale zároveň to kopírujeme si i tu společenskou debatu, že se o tom stále více mluví. Dominika, ty si u nás popisovala několika káus, takého to charakteru spracevala si tému, která se týkala kouča hláska,

venovala si sa Janovicimickému,
venovala si sa prostredí
vysokých škôl, vedela by si nějak
popísať,
ako vlastně novinár
spracuje taky to tému,
ako postupuje, kde začne,
ako se něčo takéto vôbec narodí?
No, podle mě se to narodí tak,
že ten novinár poslouchá
ty lidi,
kteří za ním přijde o s tím,
že se někde možná něčo děje.
Já to říkám docela často, mě se
někdy nestalo, že by za mnou přišel
člověk, který sám
sexuální násilí nebo obtěžování
zažil.
Na začátku všeho, co jsem kdy dělala,
stojí lidé, kteří se o tom
doslechli nebo toho byly
přímými či nepřímými světky
a nebyly ochotný se smířit
s tím, že to je součást
přirozená toho nějakého systému,
ve kterém se pohybují a upozornili
mě na to. Takže na začátku
si myslím, že je vůbec ta ochota
nějak se na to podívat
a strávit dost času
tím jako oťukávání
měsli to vlastně je něčo,
jak se má zpracovávat,
jestli je to něčo, co dokáže
to zpracovat tak, aby
jste to nezpracovele na základě
jeden říká to a druhý říká
zase ono a nějak citlivě.
Takže to pro mě je asi úplně
v tom největším zárodku
a potom
to hodně záleží
případ od případu
myslím si,

že pro mě osobně
v tom vždycky hodně práce sama
jak to vnímám
jak pracuju se s mým vlastním biasem
protože zcela objektivně
si myslím, že mám jako vysoké nastavenou empatii
vůčil lidem, kteří si prošli
nějakým utrpením
takže zároveň se musím hodně
jako v té práci korigovat, když s nimi mluvím
a opravdu se hlídat, abych nebyla
jako návodná
abych si dokázala udržet
nějaký objektivní způsob
dotazování se
abych
větsela během toho rozvoru
to už jsem taky jednou měla na mále
no a potom
potom to vlastně jakle postupuje
snažím se vždycky vypracovat
co nejlep ten text, aby to
aby to ustálo, aby to ustálo přede všema
a pak jako beruze v naší velkou
roli a odpovědnost vlastně se bavit
s tou pomyslnou druhou stranou
protože já fakt věřím, že
to není vždycky o tom
že ti lidé
jsou si vědomí na 100%
na toho, co dělají a že to někomu
ubližuje, takže jedna z věcí, kterou se
snažíme v deninko n dělat je mluvit
taky z lidmi, kteří jsou z něčoho
takového obvinení a nějakým
způsobem pochopit to, jak nad tím
přemýšlejí
jestli se o tom chtějí bavit
jestli je chtějí u vás nějaký kontext
a takhle to dojde většinou
až k tomu závědu, k té publikaci
to je vlastně celá ta cesta
si se spěle jenom na zárode k promeniu
takže jsem pokračovala doplňující mi otázkami

takže si to zvládla sama
ty si spomínala, že z tej knižky
600
alebo když promluvila
v preklade, si si vzala
aj nějaké moment toho, co nerobíť
že tam
byli nějaké momenty, který si si povedala
že tyto cestou nechce žíct
veděla by si to pomenovat, čo to
presně bolo?
tam byl jeden moment, kde ty novenářky
se rozhodli ty ženy propojit
což je pro mě vlastně v něčem
hodně na hraně
protože
když pracujete si zdroj
a ty mají nějakou zkušenost
průběhu několika let
tak často takovéto místo, které je
lehce napadnutelné je, ty ženy se domluvili
na toho jednoho člověka
a prostě jsou nějak spojení
a zároveň to jsou náležitost
pokud jí takhle jako z vnějšku
vytvoříte mezi lidmi, kteří mají
takhle podobnou zkušenost, kteří něco
může být skrátka
jako něčím, co to
posouvá jinám
a pokud ten novenář je ten, kdo to
udělá, tak si myslím, že je
jako vždycky velká otázka, jestli to má udělat
jestli je to zodpovinné, jestli je to
jeho role
onej na tom pracovali strašně dlouho
a já mám poci, že věděli moc dobře,
že to dělají s nějakým záměrem
toho, aby
ty zdroje
ty respondentky ve většině
všli jako posílený právě tím pocitem
že ich je víc, že znajíte svoje
příběh s nějak propují

ale to byl pro mě teda moment opravdu, kdy jsem se rozhodla, že pokud nepříde nějaká naprosto extrémní situace, že po tomhle kroku vlastně bych nechtěla sáhnout, protože už když jsem to četla tak jsem měla pocit, že tam ty novenáčky vlastně se dostali do role, ve které podle mě to byl tolik toho, co on je takže vůbec to nechci říkat peorativně ale podle mě se do ní dostat nemohli, protože ten odstup od těch respondentů je podle mě taky jako důležitý a novenář si musí hrozně dávat pozor na tu svojí manipulativnost v tom a oni tam do konce v té knize jednou mloví o lehké manipulaci což se mi strašně líbilo, protože myslím si, že my se toho slova hrozně štítíme, ale ona prostě v těch konverzacích opravdu a je z nějakou jako dynamikou, z nějakým přemlouváním trošku jako vysvětlováním toho, co ten novenář musí dělat, co je ten proces a tak, takže tam jako pro mě vtady ten moment, když jsem začetla tak byla ta otázka, jestli vlastně v té otázce té lehké manipulace kterou nezminuju v negativním slova smyslu, to chci zdůraznit, jestli už to nebylo skrátka trošku, trošku zahranou a teď myslíte úplně ten závěrte knihy, když se setkávají kvinet-palterou na takovém jako, jak to nazvat terapeutickém večírku

nebo šíny i jinou situaci.
Tohle taky, ale tohle už bylo po vydání
takže tam je to přišlo
už jako, tam by by mi to přišlo problematický
vzlenem k nějakému follow-upu, ale oni
se rozhodli z toho napce článek, z toho
svamutnýho setkání, ale tam byl
ještě jeden moment chvilku předtím, předtím
vydáním, kdy vlastně to dnes skali se všechny
k nějakému propojení.
No a tam to pro mě bylo
předtím vydáním, že teda to už
taky jako rysuju hodně tenký linky
a uvidumuju si to, ale tam je to
prostě nějakým zůsem zarazilo.
Silvě, vidíte nějaký
významný rozděl v tom,
ako se tieto kauzis pracují
v zahraničí a v České republiky?
Tak určitě
ve zdrojích,
že tam je jako obrovský
žel rozděl, což tady
všichni víme,
že neplatí to jenom
proti to kauzel, platí to obecně
pro investigativní novináři
nebo cokoliv jako náročnějšího,
tak když prostě pracujete
na nějakým tekstu,
nějakou delší dobu,
tak to neznamená, že máte
omluvenku z jiných povinností,
takže znamené to všechny,
že člověk prostě pracuje
třeba na sedmi tekstech, jako zároveň,
jeden vzdáv futeri, jeden vzdáv
alek a ty další čtyři
jako pořád jedou
jako zároveň.
Což si myslím, že jak vyplíváte
kníhy, ale jako
specificky, som ře,
postavení New York Times

je jako velmi specifické
a ta situace těch médií amerických
nebo obecně žel západních
tak je není úplně slavná,
ale myslím si, že pořád
to je nestrovnatelný s podmínkami,
ve kterých pracují jako čeští novináři,
a pak je jedna věc, kterou jsem říkala
ale myslím, že se to taky už trošku mění
nějaká vážnost, která se tomu
přikládá tomu tématu,
že by, jak říkám, jici to teda posouvá
tak jsem si myslím, že pořád ještě
protože oni mají taky náskok,
že oni to tam taky jako zminují
tam prostě třeba konkrétně
v tom americkém kontextu
velká, velká, velká debata
o sexuálním obtěžování
v práci se odehrála
při slyšení Clarence Tomase,
při jeho medování do ústevního soudu
kdy o jeho chování vypovídala
Anita Hill, takže
a o té době vlastně v jakých vlnách
ta debata se vede
u nás se vedla debata, že
u nás se žádná debata nevedla
a celé to bylo redukováno na jako
rádoby v těpné slovo harašení
a jako vysměch anterdiskrimenečnému zákonu
který se schvaloval asi 10 let
a všichni se tomu smáli Lomeno
ho odmítali jako nějak jako diktát Bruselu
takže ta česká, vůbec celý ten kontext
jako v Česku
specivicky v oto americké jako velmi
se jako doby velmi liší, takže je dobrý
ten kontext ve kterým to píšeme
a možná i nějak jako reakce
reakce veřejnosti ochota lidí o tom
jako mluvit, jo
že já když jsem třeba taky mluvil
před nějakou dobou s jedním americkým sociologem

tak on právě dokonce říkal, že si myslí,
že to celé mítu, že vlastně vyrostlo
jako, že to roky kvasilo
právě díky slyšení
kterého jistou plá Anita Hill
tak dostalo jako do rodin, začal se o tom
nějak víc mluvit
a postupně vlastně jako
vyrostla taková nějaká chud o tom
ještě jako dál mluvit
a ty oběti prostě získali
nějakou odvahu a chud o tom
pro mluvit vlastně jako veřejně
a tohle všechno nás jako trochu
my jsme vlastně úplně vyné fázi
že o té debaty, jsme úplně
jako v ná začátku více méně
a takže podle toho to
taky vypadáale řekla bych, že
tohle mě za těch pět let
které máme za sebou
debaty o tom tématu
bavili jsme se teraz o tých podměnkách
ktorej mají redakcie
mají dělako menej lidí, který se to můžu
venovat, mají nějaké úplně
inenastavené tě mechanizmy
v rámci redakci na to, aby na takých
to témach mohli pracovat
myslíte si, že
by malo mať česká žurnolistika
ambiciu robiť to, čo spravili
například novinárky
takhle jim teraz ambiciu pracovat
na něčem rok, ale ambiciu
naozaj
plynuť do tej debaty takým spôsobom
možno fakt, že porovnatelným
s tím, ako se to stalo
v té americké spoločnosti.
Já myslím, že česká novinářredna
by měla mít spoustu ambicí
a tohle může vyklidně na z nich,
ale já mám vlastně pocit, že ono se to už

částečně v Česku stalo.
Já mám opravdu pocit, že
v Česku spracovala Apolena
a Jakub
nějakým způsobem opravdu
jako tu debatu posunula a redefinovala
a
nějak se na té časové osé
udělala tak jako zářez, od kterého
je všechno trošku
jinak
o tom debatujeme, trošku jinak o tom píšeme,
takže
to беру jako ten vlastně
nějaký výrazný krok
v těch posledních letech
a umem si představit,
že česká novenařina tohle
může dělat, ale zároveň
mám potřebu, jako říkat,
že vlastně nemyslím si,
že role novenařiny je v tom,
aby odhalovala ty největší extrémy
nebo ty největší kauzy,
ty nejslavnější, protože
za tou kněhou,
která pojednává o chování
prostě Hollywoodského producenta
z námého, se potom schovává
dalším miliony příběhu, které
nespravedlnost nedostali, ale vlastně
jsou úplně o těch stejných
skúšenostech, o těch stejných
pocitech, o tom stejném
ublížení, o té stejné nezpravedlnosti
nebo zastiňování toho systému.
Takže nejen
ambici mít tyhle věci, ale vůbec
ambici se tomu tématu
věnovat, i když zrovna nejde
o známého
politika, nebo
Hollywoodského producenta, nebo
psychiatra.

Jo, a já bych to možně dodala
určitě poznámku, že je důležitá
i ta systémová rovina, které tady
tady tady budeš o řeč, ale
jsem řejmě jako ukolem novináři je
jako jednak analyzovat ten
systém, snážit se mu
jako ještě jako kdyby porozumět, a teď
tím systémem nemyslím jenom
třeba tuto resně právní rovina, nebo
legislativní rovina, ale i jako
analíza jako nějaké dynamiky
ve společnosti, jak vlastně, jak
přemejšlíme o vstazích mezi může
kdo vlastně formoval, že
jsem si, že je ve věvním
zjímavý, kdo formoval názor
v Česku na problematiku sexuální
obtyžování, byli to emigranti, který
můžeme do respektu napsali velmi
jako velmi kontroversní texty
o tom, jak teda vypadá
ta debata v tej Americe, a
protože ono je to, ono
neexistuje ve vzduchu prázdnu,
jako sexuální obtyžování v práci
prostě jsou vysí
s postavením, že na trhu práce
je to nějaký způsob diskriminace
je to něco, co brání, že nám
aby se plně realizovali, aby prostě
se mohli, je to
věc, která je důležitá, jako v ekonomické
rovině, je to prostě ekonomický problém,
co vlastně, když potom někde řeknete, tak
lidi se nevás dívejí, že jste jako
přiletěla z nějaké jí nesféry,
ale je to tak, je to prostě
jako problém, jako trhu práce
a možnosti jako uplatnit se na trhu práce
a pak jako
jak se otevíraj, že o další
ty
spoločenské

jako vrstvy, nebo místa
v té společnosti, kde se to děje, tak
zase otevíráme další a další, jako témata
nebo další nějaké otázky, které jsou
společnosti, prostě jsou vyspíjí a
já jsem třeba nedávno mluvila
s Tomášem Ferstkem,
zakladatelem z spolku Edwin,
který mi vlastně vypravil, že když
pracoval na seriálu ochránce,
tak všechny ty témata vlastně
si spracovával a ověřoval
a obvolával prostě nejrozličnější školy
a když přišel na to témat,
že vztahu mezi učiteli
a studentkami nebo
žáky němi, tak vlastně mi říkal,
že byl jako v šoku,
že
v terénu objevil příklady toho,
že nejenom, že existují vztahy
mezi vysokoškolskými učiteli
a existují vztahy mezi středoškolskými
učiteli jejich studentkami, existují vztahy
mezi učiteli na základních školách
a jejich žáky němi
zároveň mi říká, že vlastně
všechno ta ostatní témata, která
do toho seriálu spracovával
tak jsou řešena v učitelské komunitě
nějakého systémově, šikana
jak zabroma čikaně, co mají dělá
školní psychologové, tohle všechno.
A tohle témat, jako na prostoticho poběšeně
a vlastně nikogo, to úplně přili,
že jako to je zajímavá
a pak mi říkáš, že jako zajímavou,
že jimel dokonce pocit, že
že jako v celkem velkou částí
v měsnečný benefit, že prostě máte vztah
jako se studentkou.
Takže já tě dokonce říct, že vlastně
ta systémová rovina, nebo ta
společenská, jaká širší společenská,

která přesně jako přesahuje nějaký jeden konkrétní příklad,
přečha mě zajímá jako velmi, protože
vlastně vlastně ty případy vypovídají
o spoustě jiných věcí, než o tom jednom
konkrétním člověku a o tom jeho konkrétním
prohřešku, mnohem
a je to další jako úkol pro nás
novináře, to ještě potom jako analyzovat
a popisovat tady v tom jako extrém
jakoby širokým kontextu.

To už jsme
zabrhli náze do tej systémové roviny, o ktorej
za chvíli začneme hovoriť
ještě rychle poslední otázka.

Keď si vezmeme teda celú
tuto našu debatu a to všetkoho,
o čom jsme se bavili, je něče,
čo byste vyvypichli
jako nějakou, nech jsem povedat
je rado, ale nějakou
připoměnku k tomu, ako by mohli
a české redakcie, protože to je
spojena nádoba,
přístupovať k tím to témom, aby
ta debata byla citlivěšia
aby byla
možno, aby naozaj bránila nějakým
nějakým dezinformáciama, nějakým mítom
a aby naozaj
prispěvala k tej debatě

Tak za mě
je to asi, aby k tomu novináře přístupovali
co nejvíc podstivě, protože
skrátka některé věci se nedaj uspěchat
a myslím si, že tady
to prostě platí 100 násobně
a zároveň
co si připomínám sama sobě
a co tady zmíním je,
že to
není binární otázka,
že to není černobíla otázka
a že je rolí novináře
právě umět

to popsat
v tom kontextu
a nenapěňovat roli
saudu, nenapěňovat roli policie
nenapěňovat roli nikoho jiného
ale skrátka
umět pojmut to, co se děje
v té společnosti a věnete, co to děje
v nějakých všech odstínech, které toho existují
protože si myslím, že ta černobílostь
zabranuje
vlastně je to jako produktivnější
a konstruktivnější celospolečenské debatě
která je jediná, která povede k tomu
že to třeba jednou
a bude jinak neby se to posunet
takže to je asi za mě ta černobílostь
Tak určitě
kdybych měl zmínit
nějakou konkrétnějšnu věc
tak se třeba zase znova vrátím k tomu jazyku
že to je jedná
praktický nástroj, novinářů
velmi mocný nástroj
který zároveň
může užkodit, když není
dobře používán
takže zaměst se na tím
jak o těch případech píšeme
jak píšeme o těch obětích
třeba jedna věc a druhá věc
určitě to
je tu systémovou rovinu
netvářit se, že což je variace
na to, co říká Dominika v té černobílosti
ale jako vidět ten širší kontext
a neopomíjet širší kontext
věcí, který je prostě vlastně jako důležité
nic se neděje ve zduchopráznu
všechno se děje v nějakém kontextu
To je perfektny mostik
ku začátku druhéj části debaty
já vám děkujem, že jste přišli
že jsme se spolu mohli bavit

děkujem Dominika, děkujem Silvě
a Dominika
děkujem, kdo jste tady zuste
ještě na druhou část debaty
zdravíme i všechny, samozřejmě
do se na nás pořád koukají online
moje méno je Dominika Píhová
to tady už zaznělo jsem do doktora Kadyníku N
a ve druhé části té debaty
se zaměříme
na ženy
a lidi, kteří
se snaží
svoji práci vlastně s tím systémem
o kterém jsme mlovili
pracovat
přijít o světu
proměňovat mechanizmy, které existují
a nebo neopak nastavovat mechanizmy
které ještě nikdy neexistovali
takže se od novinářiny
posuneme kousek
dál
a ráda bych tady převítala naše 3 hostky
a vedle mě sedí
a našu brtová z iniciativy na hlas
a no vítáme vás tady
nebyte něko za pozvání
jenom pro kontext
iniciativa na hlas
vznikla v návazosti na řešení případu
a nevodné ochování jednoho
z pedagogů na Folofecké fakultě
University Karlovy a dnes upozorňuje
právě na absenci
některých instituciálních opatření
a pomáha je nastavovat
nebo o nich minimálně debatovat
nejenom na University Karlově
ale i na jiných institucích
a potom tady vítám Marcelo Linkovou
dobrý den
Hezkod, poledne
Marcelo Linková je vedoucí

v rovném centru džendry a věda
sociologického ústavu akademie věd
zaměřuje se na sociologii
džendrových organizací
kariéry pro měny systému
výzkumu a vývoje a hodnocení vědecké práce
z džendrové perspektivy
Já jsem faní Linkovou zvala
hlavně proto, že je také
spolupřekorkou projektu Uniseave
o kterém jsme spolu mluvili
a psali a ten mapuje problematiku
džendrově podmíněného násilí
v akademickém prostředí nejenom v Česku
15. Evropských zemích
takto jenom pro kontext
a potom vítám Johanu Jedlovou
Dobrý den, děkuju za pozvání
Johanu, můžete znát
s organizacek
koncent, která zabija prevenci sexuálního
násilje obtěžování a také sexuální s děláním
nabízí metodiky pro učitele
nabízí workshopy pro rodiče
pomáha také Českým univerci tam
se poprat s těmi to tématy
a dlhodobě se také zasazuje
o upravu definice z náslenení
tak jo, a začnou
rovnou u vás Johanu
jestli můžu
já totiž nechci úplně přemostit
příliš rychle o té novinářské praxe
a mě by zajímala vaše zkušenost
s tou novinářskou prací
v tom českém kontextu
v tématu sexuálního násilje
jakou roli
hrají nebo hrála media
v tom, co vlastně koncent děla
jak vy to hodnotíte
ta moje zkušenost z novinářskou prací
a koncentu
k tomu, aby

byl nějakým způsobem relevantní
rozhodně pomáhal zájem
především novinárek
které když jsme vznikali
chtěli o tom tématu psát
asi i díky tomu, že naše iniciativa
zrovna byla jako mladá aktivní
tak měli
nějaký jiný typ obsahu
který mohli vyplnit ty svoje texty
ale samozřejmě, že jsou tady
novináři a novinářky
když jsou dobře o tom tématu
nechtějí o něm psát a to téma
jim bytostně vadí
a mám třeba taký dlouhodobý problém
s panem Konečným s Expressu
který velmi rád píše
o čemkoliv co děláme
jako velmi negativně
ale
ještě když spomenu na úplně začátky
tak první větší rozhovor
který já jsem poskytoval
byl s Janou Cieglerovou, která je právě
v deníku N, ale bylo to ještě
vám si, že ona hrozně chtěla
pokrýt to téma a já jsem moc nechtěla
by koncent byl spojovaný
s mým osobním příběhem sexuálního násilí
ale vymže v tu chvíli ona byla
v situaci, kdy je prostě jako nechtěli
dovolit udělat rozhovor, pokud nebude
postaven hlavně na tom mém zážitku
a pak jsme tam mohli nějakým způsobem
dodávat ten jako
širší kontext a popisovat
tu problematiku, ale bez toho
býto nevidali a to se podle mě
už jako významě posunulo
ale se dárí mnohem víc o té práci
referovat a psát
i nějak jako komplexně
a samozřejmě, že ale

vycházejí texty, který jsou jenom jako krvavají příběh, který já nepovažu za úplně přínosný, myslím, že by bylo dobrý, aby v ní vždycky byl i nějaký ten kontext a ideálně i nějaký nás těm možného řešení, ale ta situace je určitě lepší z ního pohledu Marcela, můžu se vtat vlastně na to i vás, protože k tomu přistupujete z pohledu vzpocicete akademičky, v čem ta medializace podle vás může být přínosná a možná v čem z vašeho pohledu není Já si myslím, že přínosná vlastně vždycky, protože nám pomáha budovat veřejné povědomí vlastně i ten diskurs, to jak se od tom bavíme, což naprosto souhlasím s Johanou, že vidíme zásadní posun v tom, jak k tomu tématu přistupujeme, jaké názvo sloví býváme, akorát se to neprvoje vnud tě vždycky v napisech těch článků, který prostě o velice vážných kázách náselí hovorí jako o sexuálních aferách, jako kdyby to bolo, že minister má milenku, ale my se bavíme o tom, že vyučující znásilnil svojí studentku, to není sexuální skandál. Takže vlastně když ty články jsou potom velice dobře spracované a mají na paměti i vlastně well-being, blaho a ochranuté věti nebo příživší, tak se to nud tě neprvoje v těch napisech těch článků, v těch headlinách a to si myslím, že tam vidíme jako příkrej rozpor. Co se týka nějakých negativních aspektů, tam

si myslím, že je vždycky
a tady už se dostáváme k tomu,
jak tam vlastně vystupují ty instituce.

Protože tam medializace
jsme zkušenosti toho, co
vidíme v akademickém prostředí,
přichází v momentě, kdy ta
škola typicky strašně dlouho
neráguje.

A ty studující
nemají už žádnou jinou cestu,
než si mít ven přes média.
Což je potom prostě šílená
atomovka, která bouhne
a nikdo, nikdo ji nemá pod kontrol.

A tohle to je vlastně něco,
co si musí uvědomit
instituce, že tohle to nechtějí.
Oni musí mít mechanismy takový, aby
k tomuhle nedocházelo, protože oni pak budou
řešit reputační škodu
vlastně možná jako dost
nenapravitelně a další aspekty
a je potom otázka
co oni s tím chtějí dělat, protože
oni nemají mechanismy pro
transparentní komunikaci
kolem tady toho
a nemají zlánotou ani krizovou
komunikaci.

Takže pak se to v té
instituce může jako by
otáčet proti těm studujícím
podívejte co způsobili, ale ne,
to nespůsobili ty studující.
A to byla sama ta instituce, protože
nezvládla adekvátně reagovat v čas.

Ano, by se tady
usmíváte vedle mě a další
otázka pojde vaším směrem,
protože byste
zažila nebo zažíváte velice
zblízka
jaké následky může

mít medializace jedné konkrétní kauzy.
Tady musím říct
pro transparentnost, že tu kauzu
jsme psali i mi v deniku
n, týkala se právě
otí.
Jaký teď
odstupem nějaké doby vnímáte,
že jsou stěné stránky
toho postupu a
čem naopak možná,
jak tady Marcela zmínila,
byl pro vás prostě tím
jediným možným řešením.
Já bych začáte těm pozitivními
stránkami, kde vlastně vnímám
jako úplně to nejzásadnější
i vlastně motivaci
te naší iniciativy, protože
nějakou ochranu
jak těch nahlašovatel
nahlašovatelech tak těch obětí.
Protože vlastně to si myslím,
že něco, co si úplně
veřejnost často nevidomuje,
ale ve chvíli, kdy
například nějaký případ
se nahlásí, přijde nějaký postih
a všechno se úplně ututlá na ta instituci,
tak vlastně ten pachatel
má naprosto otevřené pole
sem psát.
Psát se velmi účinně, stečí napzat
ten e-mail o tom, že
dotičná
jen nekvalitvní studentka,
která někde obsala práci, protože
informace mají ve zvyku
v te akademické sféře, kolovat nějakou
šeptandou v těch kuloárech.
A nebo
v případě, kdy se třeba jenom zverení,
ten člověk byl vyšetřován,
tak zase potom je nebezpečí rozšíření

nějakého proti narrativu,
ve kterém nemusí to ani být úplně svedeno
na to, že je to chvíli obvinění, ale může
přijít, že je to zveličené,
že je to nějaká hysterická reakce
na odmítnutí.

Vlastně to je to nejsou
nějaké hypotetické příklady,
ale to jsou příklady, které my jsme vlastně
v tu dobu znali ze svého okolí,
a které vlastně známe doteď
u v těch kouzách, které se nemedializují.
Neznamená to tak, že by k tomu došlo
vždycky, ale opravdu je to
nějaké velké riziko, a
my jsme se chtěli vyhnout, a
další velká motivace pro nás byla
přinést problematiku nějak na světlo,
protože, což si myslím, že
jsem nějaký, co jsem povedlo, protože
opravdu, jako i když všichni jak
jsme věděli, že k tímhle tím kouzám
dochází, tak
v konkrétním případě
vidět, jaké dopady to má
na životy těch jednotlivých studujících,
jaké jsou tam ty mechanismy,
jak dlouho může
taková lechování vlastně někomu
procházet. A co ti tětětěch negativu,
tak tam si myslím, že tak je
množeněváno, to, že vlastně potřeba tam
přinést krév, to vlastně
maso, které jako nějakým způsobem
ponese ten příběh,
což vlastně
i ve chvíli, kde je to uděláno, jako velmi
cítlivě, což si myslím, že v tom našem
případě bylo, tak
vy potom nikdy jako nemáte kontrolu
nad tím, co se potom s těmi
příběhy v to mediálním
prostoru dále, takže prostě
můžete na jednou vidět nějakú vaší

traumatickou zkušenost, přejatou
citulku
nějakého úplného media, bez kontextu
a vlastně
může to být jako velmi retromatizující
a pak ještě vlastně jenu negativu
mce bych zmínila, tak je
to, že vlastně, aby tam příběh
byl zdělný, tak jednak tam je
ten nárok na to, aby tam byla
takhle ta osobný zkušenost
a jednak je to vlastně
to má tendenci často směřovat
k individualizaci toho problému
a k tomu, že vlastně tady máme
nějakého bídáka a nějakého hrdiny
ale vlastně existuje
jakoby celá škála chování, které
do tohohle paradigma
to úplně nezapadají
tohle je strašně důležité
a my to těž tady máme
tendenci o tomu mluvit
jako o těch zhnilých japkách
my máme prostě jedno zhnilý japko
někde, který něco udělalo
a jako ta insiducenic
to se nás netíka
my si musíme uvědomit, že to je
nemovej problém
který je založený
v tom, že společnost je
nerovně organizována a v tom akademickém
prostředí se nám tam připojuje
další nerovnost a to je tam
mezi vyučujícími a studujícími
to je jedna a jestli se tady budeme tvářit,
že máme dva koncentující
dospělé na vysokých školách
tak to prosím jako fakt ne
a potom tady máme i v té akademické
dráze prostě lidi, na kterých
jsou doktorandi, doktorantky
do točky v těch ranných fázích akademické

dráhy závislí, cela jejich
kariéra stojí na tom, jestli vám někdo napíše
dobrý dopis doporučící
nebo jestli vás napíšou nagrant, jestli vás
zaměstnájí, máte smouhu na jeden rok
a vy proti němu půjdete vystupovat
takže ten celý systém
vlastně je založený na
nerovnosti, na nerovnosti v postavení
a proto je tak obtížné
ty případy nahlašovat
chodit s nimi ven
a ty insiduce musí
při návrazích toho řešení
tady je to brát v potáží, že
prostě nejde o jednoho člověka, který něco
spáchal, ale že celý ten systém
vlastně těmi podmínkami, na kterých
stojí už k tomu jako by
navádí, kte z neužitelností moci
protože vždycky jde o zneužití moci
nejde o sexualitu
děkuji
když se posuneme za tej novinové titulky
Johano, já mám teď otázku
na vás, protože byste
s koncentem začíne li
v roce vejci 16
takže to bylo ještě dávno předtím,
než kausa Weinstein se objevila
mě by zajímalo, jak
vlastně to globální hnutí
nebo ta kausa, která odstartovala
jdeme tomu, jak se to z veší
zkušenosti propsalo do té
české společnosti a jestli to vždycky
bylo pozitivně slova smistu
když se kausa mítu
nebo kampaň mítu
nebo hnutí mítu
dostalo do česka, respektive
se o něm začalo psát v Česku,
dřívneš se tady vůbec z těchla
nějaká samostatný hnutí

rozvinout
tak se o něm začlo psát
strašně negativně a byli vlastně
spíš jenom výjimky
novinářek a novináru,
který o tom hnutí
přeले nějak komplexně popesovali,
co se děje, že to je o tom,
že se
stovky tisíc žen
když jenom násním
tak pak ve většině těch médiích
se o tom reportovalo
jako o hnutí
na čarodince a o nějakých
zhrzenejch
hřečkách, který vlastně
chtějí skazit kariéru
tady mocným mužům,
který by
jim mohli vysolit nějaké peníze
a mám pocit, že to za prvý
rozhodně neprispělo tomu, aby se
k tomu hnutí připojil nějaký větší počet žen
tyská hřečka, ale na Doláková,
která jako ze to hnutí
vystoupila nějak pozitivně
a mluvila i o nějaké své zkušenosti
a jinak bylo taký ticho popěšeně
pár ještě
jako nějakých
náznaků na sítích, že někdo něco
zmínil bylo, ale rozhodně to nebylo velkých hnutí
ale mám pocit, že to byl
jako důležité impuls pro tu českou společnost,
když se nějakým způsobem
jako ten spotlight na to tém
soustředil
že je značná část těch textů
k tomu byla negativních, tak tam byly
i jako vysvětlující
a dobrý komentár, že my jsme
skoncentem měli spoustu prostoru to komentovat
rozhodně jsme minimálně na našich sítích

tak jako komunikovali s tou veřejností
a mám pocit, že tuto debatu
nějakým způsobem odšpuntovalo a posunulo
a že jsme potřebovali
tady ten moment, který možná nebyl
úplně ideální, ale k tomu
abychom se o tom tématu mohli začít bavit
na nějaký odborný
normální, kvalitní úrovni
a brát to téma vážně
a myslím, že i díky tomu jsme se posunuli
k tomu, že tady byla
popzána kauza Dominika Ferryho
Cimického a další
Marcello, byste už změňovala,
že nejde o jednodušší japko
ale ve skutečnosti je to možná
celý schnílý sat
podle mě, někdy i v těch systémech
Vy se zaobíráte genderové podměny
na svém v akademickém prostředí
bychom se na to koukalitou
kou, toho vašeho výskumu
nebo toho záměru
Jak bys
dá si nějak popřesat, jak si Česká Republika
oprotitěm jiným zemím, které jste
třeba skoumali
v tom projektu Uniseave
jak si vede
jak jsme na tom, kde bychom se koukali kolem
sebe
Co se týká statistik
tak my vlastně už
v České Republice strašně dlouho ne máme
provedený výskum
a vždyší slad, co máme, jsou někdy z roku 2009
teď obajeme na podzim
dělat teda novou prevalenční studi
a dofam, že rektori s tím budou
souhlesit a podpoří to
stejně tak akademie vět
nicméně tam ta prevalence
ten výskyt násidí byl

přes 60%
s nějakou formou násidy
a to se bavíme o celém tom spektru
od
blbých poznámek, navzlet
seksistických narážek
a to je vlastně velice podobné
co my jsme teď kozistili
v unisejfu, kde nějakou zkušenost
s jednou formou násidí
má 66%
lidí, kteří se toho výskumu
účastnili, což bylo převážně než
42 000 lidí v 15 zemích EU
v České Republice
jsou tam ale významné rozdíly
to znamená, že
už jen to procento jde na 66
ale nejvíce ohroženou
skupinou, genderový podmíněným
jsou nebinární osoby
LGBTQI+,
a tohle
to je vopravdu strašně závažný
plus, jsou to osoby
s tělesným nebo zdravotným
postěžením a tamto číslo jde
přes 70% v tom akademickém
prostředí. To znamená, že je
důležité v níma to, že to
násilí, ta zkušenost násilí
se neděje jenom podél osi
genderu nebo po hlaví, ale také
v intersekci nakřížovat
s jiným osamej znevýhodněným
a co se týká toho srovnání
přesto, že
vidíme, že ta čísla
toho výskitu
nejsou tak odlišná v jednotlivých zemích
nemůžeme říct, že jako někde
je to výrazně méně
tak je spíš nutné se bavit o tom,
co ty země dělají nebo co ty insiducie

dělají a tam už pak vidíme o zásadní rozdíl. My jsme v unicejfu dělali analízy jak národních politik, tak insiducionálních politik a my v těch národních politikách vidíme, že ve východní Evropě nových členských států není nic, kromě České republiky, kde máme něco malinko. Na západě jsou některých zemích fakt sofistikovaný, komplexní politiky, to je Irsko španělskou Francie. Na té insiducionální úrovni už je to trošku odlišnější nebo variabilnější tam některé insiducie k tomu přistupují velice odpovědně, i když nemají národní rámec a asi důležité co bych chtěla říct je, že u těch insiducí, které páchá řekla, že jsou nejvíce napřed tak je přístup založený na ochraně a potřebách oběti victim centered approach přístup založený na uznání traumatu a jak trauma funguje a že je s tím to nutné přistupovat přejít ta intersekcionalita a čtvrtí a to si myslím, že asi nejzávažnější poslunco vidíme přístup, který vychází pro aktivního monitorování situace spíše, že by reaktivně reagoval na to, když se něco stane a my jsme tady naprosto u zamčení

v té reaktivní
v tom reaktivním přístupu máme
když nastalo u situaci
vidíme na západě
na insiducé, které mají mechanismy
proto, aby
byli schopní detekovat
už v ranných fázích to, že někde je nějaké riziko
a douzi s tím človíkem
pobavit o tom, co se děje
jak je to vnímaný, že to není úplně dobrý
že tady je nějaký kodex
že by si měli dávat bacha
předtím, než to eskaloje
do toho, co řešíme my
i v těch mediálních kousách
s sedmější pohyb, co teď ho vidíme
v Evropě. Mně jenom přijde hrozně
zajímavý, když se bavíme
o té novinářství práci
si všimnou toho, že teď se mluví o těch kousách
seksuálního obtěžování
o těch konkrétných případech, ale třeba ty data
tady jsou už někde od roku 2012
kde to skoumala Irena Smetáčková,
Petr Pavlík a další výzkumníci
stejně tak jsou tady data o sexuálním obtěžování
na střední školách, který je strašný
spodobný doby
a deset let se vlastně čekalo
než se našla
od, než našli
asi prostor pro to novináře a novinářky
a než našli
silné studentky
kteří o tom byly ochotné promluvit, ale
dalo se to začít pokrývat
už před deseti lety
a dali se hledat ty příběhy
pravděpodobně. A když
se o tom bavíme, umíte si
světlet ten posun v nějak
Jako, že máte proto nějakou vlastní interpretaci
s teda? Já si myslím, že je to

částečně tím, že se proměnuju
je složení těch redakcí, že asi
víc, že už je na nějakých pozicích, kdy
může
prosadit tady ta témata, protože
s tými zkušenosti píšou o tom
i může ale mnohem víc o tom píšou
ženy, který prostě to téma zajímá
a vlastně ho
popisují dost citlivě
tak podle mě teď se dostávají
k tomu, aby to mohli otvírat.
Pravděpodobně by to
třeba chtěli dělat i dřív, ale neměli
k tomu možnost, nebo to
pro středí bylo tak výžet, že si vlastně
třeba nedovolili to tém, a v té své redakci
vůbec předmíst, protože jak dobře víme
tak sexuální obtěžování z taky nevyhyba
jako redakcím
médií.
Ano, jestlička odočím na vás
ještě spátky
k tomu nastavování tých mechanismů
nebo k tomu, k té snaze
podle mě preemptivně zisťovat, že si něco
může dít v těch institucích
nebo redakcích, nebo k děkolivinde
já si myslím, že
vůbec třeba smyslu si to trošku podobá
ať už je člověk, k děkoliv.
Vy to děláte
v extrémě složitém prostředí, což je
univerzitní prostředí, univerzity Karlovy
myslím si, že je
předpokladatelné, že tam můžete
potíkat taky z nějakou
vlnou odporu třeba, že to může
dokonce v některých příparech možná
generační otázka, kdy prostě někdo je
zvyklí na něco jiného, nebo
se říká, tohle se před 30 lety
nedělo, tohle se nechtělo
a mě by

zajímala vaše osobní zkušenostím, jak vlastně tůle tu skepsi, v rámci toho zajetého systému překonávat a jestli to třeba vymáte něco, co si vám v tom otevíráň té debaty osvičilo.

No, kdych jenom potvrděl, že opravdu ta skepsi existuje, ale myslím, že už opravdu jako jsme se hodně posunuli v té společenské debatě, v tom myslu, že už není vlastně tak v pohodě tu skepsi komunikovat otevřeně a vlastně nějak jako nás na nějakých otevřených fórech spohybněvat a spíš vlastně se k nám vždycky dostane někde jako šeptandou, že někdo nás tvrdila, že budeme chodit v pohodě a tak.

A mě si myslím, že vlastně teď ta skepsa pramení z toho, že opravdu ta změna je nepříjemná a je nepříjemná pro ty lidi, kteří nemusí být nutně na té škále jako úplně černí ale může tam být nějaký jako menší problém nebo třeba nějaká jako vědomí toho, že v nějaké situace se člověk nezakvoval úplně optimálně vlastně je jako nepříjemné o te vystavit se tomu, že na jednou mě tady někdo spohybní ještě z nějaké jako pozice nějakých tady studentů, kteří si něco tady vymýšlí a

zároveň je příjemné vlastně
aby ten systém fungoval tak, jak funguje
protože vlastně
to jako opravdu těm lidem,
kteří ten systém zneužívají
přináší nějaké výhody,
může to jejich sexuální potřeby
a
já vlastně jako nemám naději, že
bychom si to někdy všechno vysvětlili
a všichni bychom si tady schodli na tom,
že teda nebudeme to dělat, myslím si,
že to opravdu je nějaká otázka moci
a nějakého
přetlačování se
co mi těm lidem dovolíme
a nedovolíme dělat.
My už jsme stady několikrát bavili o tom,
jak je důležité nějaký susno o tevída
diskutovat, debatovat
si zajímala porudná věci se tomu
zdelávání vynujete v koncentu
s té jako viditelní v tom veřeném prostoru.
Jak vy se potíkáte
s tou skepsí, abyste třeba
dokázali překonat
ty
jak bych to řekla, ty sdí
které se vytváří s tím lidmi,
kteří
jsou otevření možná nějaké debatě,
ale moc v ní nechtějí poslouchat.
To je zajímavá otázka.
Jsem trás rovna ten letý den
že my se snažíme tu změnu definice
z násilnění ministerstvo
z pravedlnosti předložilo nějaké návrhinovy,
které jsou naprosto nepřiatelné
a horší, než ta předchozí varianta,
než ta stávající varianta.
Tak člověk
jako pak cítí
velkou frustraci a skepsi
a říká, že má to vůbec smysl

a taky si jako často říká, myslím,
nemáme radši řešit klimatickou krizi.
Ale
my máme jako koncent
velkou podporu od těch lidí,
kteří následují
a kteří s nějak
podílejí na té naší práci
a vidím
od té veřejnosti a hlavně od mladých
žen a mužů,
že jsou za to, co děláme rádi,
že to považují za důležitý,
že jim to dává nějaký argumenty
v tom, jako těch tématích mlovice s vým okolím
a
tady ta zpětná vazba
vlastně dává člověku
i dobrý pocit
a nějakou chuť v tom dál pokračovat.
A samozřejmě, že ty diskuzé
jsou s lidma, kteří s náma nesouhlasěj.
Náročný a těžký,
ale jako prostě
proto je vedeme, protože
tady jsou ty lidi a my se vznažíme
udělat nějakou změnu.
Takže bez toho, abychom se s ním bavili
a snažili se je přesvědčit
nebo a sponitím, že ten rozhovor poslouchá
někdo další,
přesvědčit ty další, tak se nikam nedostanem.
Vlastně je nějaká součást
to je naší práce.
Došlo mi, že jsem úplně vypustila
tu část otázky s tím smířením
a skončá jsem nějakým bojem,
aby to nebylo tak negativní.
Tak si myslím, že právě ve chvíli,
kdy zbavíme té černobílosti,
tak vlastně
může dojít k nějaké
třeba otevřené reflexy
ze strany těch lidí, kteří

třeba
v nějakých tak výhled problematických situacích byli,
protože o tom promluví třeba
je hnedka na něj nenelepi tu nálepku,
že je to sexuální predátor.
Vlastně vůbec jako naučit se
mluvit o těch
věadřit nějakou nejistotu
v tom, jak to má být, co se tady děje
a ne nastolit to tak,
že bude někdo predátor
a nebo má úplně všechno správně
a vlastně už se nemá kam posilvat.
Já budu reagovat na to,
mě tady to přijde, co říká Ana,
tak je strašně důležitý,
když je občas odejdou,
prostě ta zkušenost náslyje tak,
že bude odejdou z práce
nebo odejdou ze studia
jako mi všichni tím tratíme,
nejenom ta osoba, která to to zažívá.
Ale co tam zůstává
je ta poškozená instituce.
Tam zůstává instituce,
která je rozbyta,
kde lidi spolu nemluví,
kde máte dva tábory,
velice často dva tábory,
nesměřitelné jsou lidi,
a máte jiné lidi, kteří se
šikují za toho osobou, která promluvila
a my vlastně
z dlouhodobého lidiska potřebujeme
uvažovat o tom, jak nastavit
mechanizmy tak,
aby ta osoba,
která nahlašuje,
měla pocit za dosti
učinění spravedlnosti,
což nemusí být soudní před,
to nemusí být vyhazov pedagoga,
to občas stačí opravdu
omluva, uznání chyby

a vidí dál.
A potom ta insiduce
musí nastavit mechanismy
dalšího hovoru o tom tématu,
aby se mohla začít
nějakým způsobem hojit,
že to insiducionální
řešení je taky strašně důležitý,
aby ta insiduce z toho mohla
jako nějakým způsobem výt
a pokračovat dál
a nízů stali tam resentimenty,
které s tím prostě vždycky zniknou,
lidi budou vždycky hrozně
ubližení, je to strašná věc
a když tam není silný leadership,
který by to zarámoval,
vytvořil bezpečný prostor
pro všechny si říct, tohle se nám stalo,
takhle jsem to zažíval
v tomhle mám hroznou nejstotu.
Co mám teda dělat, co je dobré,
co je špatně, kdy máme tě hranice,
co je přijatelných hvání,
tak ta insiduce prostě z toho nevybředne.
A tohle to my neumíme vůbec.
Já jsem se ještě spoměla na nedavný přítklad,
když běhne dělat workshop
na jedné vysoké škole, právy pro pedagogy
a vrátili se z toho,
že ten workshop byla příšerný,
protože na tom workshopu byly
dvá účastníci,
kteří pravděpodobně
jako se často dopouštěli
seksuálního obtěžování.
Jeden tam dokonce přiznal,
že za to byl dokonce i nějak soutíhaný,
ale osvobodili ho.
A během toho workshopu se
dvá vyučujících hovali vlastně hrozněny
lektorkám.
Jeden ten případ byl,
že začal ten vyučující komentovat,

že jedna ta lektorka má červenou pusou
a teď začel rozebírat,
že to je nějaký biologický sexuální znak,
který je makačí zadek
a že ona vlastně jako by chce
vystavovat svoje přirození.
Ale ona pak právě říkala,
že se vůčit mu vymuzila, říkala
a tohle je přesně to, o čem my se tady bavíme.
Je to nevhodný chvánil
a se teď cítím nepříjemně,
co tady přede všema říkat
a představte si, jak by se cítili
ty vaše studentky,
jak se cítí ty vaše studentky, když tohle říkáte.
Samozřejmě, že to vůbec jako nezměnilo
chování toho člověka,
ale potom napsala jedna učestnice,
jiná vyučující,
že jí to vlastně hrozně pomohlo
vidět tu její reakci na to
a že se s tím setkává často,
že tohle ten člověk dělá i vůčini
a že teď má pocit, že ví,
jak je na to zareágovat.
Výsledky, které vlastně nejsou
v tom, že jsme přesvětli toho,
kdo se choval špatně,
ale pomohli jsme ostatním,
aby se vymezili, reagovali,
viděli nějaký pozitivní příklad.
Ráda bych to zakončila na notě
takových přání,
protože vy všechny tři
působíte v nějaké oblasti,
která se tom tématu věnuje,
která se snaží,
aby se o něm vědilo,
aby se řešilo
k tomu, který se preventivně přistupovalo.
Tak mě by zajímalo,
co vy byste si osobně
pro tu vaší danou oblast
přáli,

aby se vám ní pracovalo
lépe, aby
třeba měla ty dopady,
jak je chcete.

A rovno jsem si v té otáče,
teda vymazala možnost v řáci,
aby k tomu v té společnosti
vůbec nedocházilo, protože tam si myslím,
že asi máme pochopení,
aby to potrvá.

Já jsem si ty cíleniak stanovali,
který jsou vysvějí s tím, jak dlouho chci působit
v koncentu. Já si myslím,
že naší rolí by mělo být,
aby ta naše práce nebyla potřeba,
což nezbytně nutně neznamená,
že se přestane dít sexuální obtěžování.

To se asi jen tak dít nepristane,
ale chtěli bychom,
aby to, co děláme,
bylo vlastně spíš rolí státu
tohlen to řešit.

Měl jsem se sexuálního násilí
byla zakotvená v rámcových zdelávacích programy,
aby vy učvící měli dostatečnou podporu
v tom, aby o těchto tématech
dokázali se svými studujícími
mluvit a uměli je tohlen
to učit, aby se to monitorovalo,
jakým způsobem se
tady ty věci učí.

A prostě
aby společnost brala jako samozřejmí,
že se snažíme předcházet
sexuálním obtěžování
na všech možných úrovních,
ale na vysoký škole
tak třeba v práci.

A
druhá část je právě ta
změna
trestního zákonníku,
kdy se snažíme
to, co je fakt, že seks bezslohluje

z násilnění, tak aby mělo oporu
i v té naší legislativě.
A to, když se povede,
tak budu velmi šťastná.
Já mám jednu takové,
mě ale velké, aby
se nám podařilo na podzim zrealizovat
to studii, prevalence a měli jsme
ta data, což vlastně vopravdu záleží
na tom, jestli, když to řeknu,
otevřené univerzity a
představitel rektorzy
a ústavě akademié vět budou mít
kuráž do toho jít. To je jediný, na čem to záleží.
Což mě vede k tomu druhému
co bych chtěla, aby jsme tady
měli fakt ve vedení institucí lidi,
kteří nebudou sraby
a budou se tomu stavět
mít, ty lidi už teď ko vidíme
a je to jednoznačně navázané
na to, že máme rektorky ženy.
Protože když se do těch pozit
dostanou ženy a je to fakt
tady budu esencializovat,
tak je vyšší mírat citlivosti
než uvětšiny
rektorů. Já jsem byla teď
na zasedání konferenci rektorů.
Ta zkušenost byla zajímavá
mnoho jich je podpůrných,
ale řekla bych, že mnoho jich
je stále ještě extrémně skeptický.
No a třetí
hrozně bych chtěla
vyzvednout úžasnou
školskou ombucmanskou platformu
a
což je platforma ombuc osob
na vysokých školách,
kteřá dělá podle mě super práci,
jsou tam strašně motivovaný úžasný lidi.
Já jim tady chci poděkovat za to,
co dělají, protože tydou

skůží na trh, oni jsou
ten článek mezi těmi lidmi,
co mají problémy a tím vedením.
A je hrozně super,
že s náma spolupracují.
Já budu ráda, když se to bude dál
rozvěd, protože je to je něco,
co je, myslím, za poslední dva roky
strašnej posunku předu.
Mě na to mojí odpověď
už trochu nahrál Marcella
v tom,
ona to řekla hezky, pro aktivním
přístupem vs. reaktivním přístupem.
Já bych vlastně si přála,
abychom, jako je hrozně důležitý
ten moment toho nahlašování
a by to nastavit dobře a bezpečně,
ale zároveň
když se nahlašuje,
tak už je pozdě.
Už nějaké to nás jí proběhlo
a
proces toho hlášení je tak náročný
a tak vlastně
bolestivý a komplikovaný,
že nikdy se nám nestane to,
že by každý komu se něco stane,
to chtěl hlásit.
Myslím si, že opravdu cesta
pracovataté prevenci
sledovat ty náznaky,
že se děje něco špatně
a bych hrozně ráda,
kdybychom v těch příštích letech
se k tomu taky mohli dostat i v Čechách.
Tak jo, tak tímhle dneska budeme končit.
Já vám moc děkuju za to,
že jste přišli a povídali o svých zkušenostech.
Taky děkuju za tu práci, kterou děláte
a za mě, za tu novináskou
část příju, abychom to uměli
do budoucna dobře probíjet,
protože si myslím, že když to

nějak klapé, takže to má
novináři mluvíte a dělíte se s nimi
o vaše zkušenosti, když
třeba ty titulky někdy úplně nevydou.
A vám taky děkuju za to,
že jste na debatu Deníkou N.
Přišli, znovu připomínám,
jenom, že tady jsme kvůli knize
kausa, která změnila svět
v angleský šiset.
V Čestě někdyž promluvila,
můžete ji najtaký na stánku
Deníkou N., který se skrývá
ve vnitř, přišli z toho sluníčka,
že vše všichni hostky,
takže mít hezký den a děkujemeště jednou.
Národní Galerie Praha
Veletržní palác
Víc na ngprá.cz
CZ